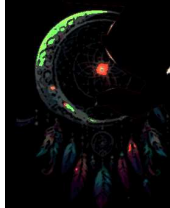

Egri Zsanna

Sámánó 2.

Látogató a múltból

Sámán' 2.

Látogató a múltból

Egri Zsanna

Szerkesztő: Városi Emese

Borító: Egri Zsanna

vikönyv©2025

ISBN

epub: 978-615-6586-81-0

pdf: 978-615-6586-80-3

Minden jog fenntartva!

Váratlan vendég

Miután elhagytam a sámánői múltam, megismertem Palit, az evilági páromat, és már egészen élveztem a hétköznapi életem. Össze is bútoroztunk szépen, ahogy

kell, és minden ment úgy, mint az átlagembereknél, mindaddig, míg a sorstól nem kaptam egy kis meglepetést, mégpedig Szoárd személyében. Mielőtt bárki azt kérdezné, hogy ez miképpen lehetséges? Az a fránya átjáró... Azt bizony nem zártuk le, és ebben én vagyok a hibás, hiszen ez volt az alku a mindenkori sámánnök érdekében. Az átjáró nem zárható le. És hogy egy ügyeletes Nagy Sámán minek ugrál bele az ottfelejtett átjárókba...? Nos, ez egy másik kérdés.

Éppen a szokásos punnyadásom végeztem a kanapén, amikor az élet (vagy valami agyament Felső világi szellem) bedobta Szoárdot egyenesen a nagyképernyős tévé és közém.

Még mielőtt eltátottam volna a számat, abban a tudatban leledzettem, hogy mindez az éppen futó sorozat részlete, és csak a filmkockákon látom a volt pasim hasonmását. Egy darabig csak bámultam hatalmas bociszemekkel, de ő is igencsak pislogott rám. Mint később megtudtam, a lenge öltözékemtől guvadt ki a szeme, mivel összevissza egy melltartó és egy bugyi volt rajtam. Miután ráébredtem, hogy a másik világból szalasztott férfi az egykori férjem, kapkodtam némi

levegőért, majd marhára bedurrant az agyam. Több oka is volt a haragomnak. Egyszer, mert amikor vártam, ide sem dugta az orrát, másodjára pedig éppen nem hiányzott a jelenléte, ugyanis alig egy hónapja megkérte a kezem Pali, a pasim, anyámék pedig már hizlalják a disznót a lagzira. Na, de ne szaladjunk ennyire előre.

Nos, ezután lazán leüvöltöttem a volt uram fejét, aki szokásos *bőbeszédűségével* – hallgatott és hol rám, hol a háta mögötti tévére pislogott. A tévében ment a sorozat, éppen valami harci jelenetre készültek a lovasok, a parancsnok keze magasra emelkedett, az én hites (vagy hitetlen) uram pedig semmi perc alatt nyakamba ugrott. Á, nem a szenvedély vetette rám a fiatalurat, hanem a háta mögött vágató harcosoktól való riadalom.

Miután lehámoztam magamról a világ leggyávább vagy legtudatlanabb sámánját, aki betojt egy tvétől, kezdtem egyre idegesebb lenni. Egy laza mozdulattal felkaptam a távirányítót, amivel ismét belegázoltam Szoárd Nagy Sámán lelkébe, mert csak azt látta, hogy egy varázslatos bigyóval egy komplett hadsereget eltüntettek. Nekem pedig kezdett tetszeni a dolog, de miután kikapcsoltam a tévét, újra belém állt a frász a gondolattól.

Alaposan vakargattam a fejem, hogyan is szabaduljak meg egykori hites uramtól, amikor a jövőbelim várhatóan pillanatokon belül megérkezik. Alaposan átgondoltam a lehetőségeket és tudtam, gyorsan kell cselekedni. Különösen, hogy meghallottam az autónk hangját.

Megragadtam Szoárd karját és mielőtt megszólalhatott volna, a pincelejáró felé vontattam.

– Nem tudom, hogyan kerültél ide, de most lemégy oda – mutattam a lépcsőre –, és meg se mukkansz, amíg nem szólok. Különben – mutattam a nappali felé, ahonnan még látszott a tévé egy része – előjön a sereg... – hallgattam el, és az előszobából felhangzó lépések zajára gyorsan meglódítottam Szoárdot a lejáró felé.

Volt uram egyenesen legurult a lépcsőn, csupán egy boroshordó fogta meg. Kicsit frászt kaptam, hogy nem-e tört el valamilyen testrésze, de az én exem vasból van, felállt és baromi nagyra nyitott szemmel nézett vissza rám. Nem volt idő magyarázkodni, csak halkán becsukni az ajtót és imádkozni, nehogy megmukkanjon, majd villámgyorsan kirántani a gardróbbaól egy ruhát, amit éppen magamra tudtam cibálni. Mert az hagyján, hogy

lebukhatok, de ha egyszál melltartóban, bugyiban talál a párom... az isten se mossa le rólam, hogy Szoárd meg én... Pedig az már a múlt, de tényleg, *szó szerint* az.

– Helló, szívem, megjöttem – szólt az én édesem, én meg úgy cuppantam a nyakába, mint előzőleg Szoárd az enyémbe. Csupán annyi volt a különbség, hogy ő be volt tojva a technikától, én meg háritani akartam, nehogy megérdeklődjön a kedvesem, mi a francot szaladgálok a házban, mert az üvegajtón keresztül láthatta a sprintemet.

– Ejnye, na, nem örökre megyek el, csak egy hónapra – bontakozott ki a karjaimból. – Ne csináld ezt – tolt el a fejemet cuppogó számmal együtt –, még a végén nem megyek el – vigyorgott, én meg villámgyorsan elhúzódtam tőle. *Még csak az kellene!* Mit kezdenék két pasival, és hogyan adnám elő a tanyavilágban, hogy van egy középkori exférjem? Nem, nem *középkorú*, ő valóban a múltból jött. (Hogy ezt miképpen magyaráznám meg?) Mondjuk ez a házasság... nem is tudom, ilyen esetben mi is van. Kétlem, hogy a mai magyar jog elfogadná a lóhátra dobált menyasszony történetét és jogszerűnek tekintené a házasság ilyen módon kötött formáját.

Szóval, ez az én mostani vőlegényem éppen egyhónapos kiküldetésre indult –, mintha a sors akarta volna így –, és éppenséggel a bőröndjéért szaladt haza, miután elbúcsúzott a leendő apósoméktól.

– Jaj, dehogy maradnál itthon! – tiltakoztam. – Egy ilyen üzleti utat vétek lenne kihagyni! – ugrottam a bőröndjéhez, és a kijárat felé irányítottam. Ilyen gyorsan még nem tettem ki egyetlen pasimat sem. Bőrönd be a csomagtartóba, könnyes búcsú, integetés az autó után, közben baromi gyomorgörcs, hogy mi van Szoárddal a sötét pincében. Van éppen egy kis ablak, ahol némi fény szűrődik be, de... Az is átfutott az agyamon, hogy ő a jurtához van szokva, de utána beugrott, hogy a téli szállásuk földkunyhók voltak, akárcsak a pincénk.

Már fordulnék és kocognék is be, amikor meghallom a tolató autó hangját.

Ba'meg! Most nehogy meggondolja magát, hogy inkább későbbi géppel megy, vagy nem is utazik, mert pár nap és egy éhenhalt hulla lesz a pincénkben, bár van ott éppen elég kaja – ugrott be.

– Szívem! A hálóban hagytam a telefonom, kihoznád?

– Persze, nem kell bejőnnöd – ugrottam a házba és futtomban hallottam, hogy Szoárd pakolászik a pincében. *Mi a francot csinál odalent? Mondtam neki, hogy meg ne mukkanjon! Igaz, azt nem, hogy üljön meg a seggén.*

Kapkodtam a levegőt, ahogy a telefont felkaptam és vágtaztam a Palihoz, eszébe ne jusson...

Sikerült! Megúsztam. Még egy kis integetés és lassú hátrálás a ház felé. Odabent fülelek és a pince felől csak a csönd hangja hallatszik, illetve semmi nem szűrődik ki, mindenesetre feltépem az ajtót.

Szoárd kényelmesen elhelyezkedett egy krumplis lánán és jóízűen falatozza a kutyakaját.

– Te megőrültél? – kaptam ki a kezéből a zacskót, amelyet ő bociszemmel követett. – Ez a kutyáé!

– Mi? – meredt rám baromi buta képpel.

– Mi, mi – szolmizáltam. – Vau, vau – ugattam a képébe, de nem vette a lapot. Mérgemben megfordultam, letéptem egy fél szál füstölt kolbászt és a kezébe nyomtam – ezt edd, te marha!

Néztem, ahogy farkas módjára marcangolja, csak úgy mozgott le-fel az ádámcsutkája. Én meg nagyot nyeltem, és leakasztottam a kolbász másik felét. Lehuppantam a

lépcsőre, szembe Szoárrdal és mint akik nem ettek egy hete, úgy gyúrtuk befele a kissé csípős cuccot.

Rám az önmegtartóztatás nem igazán vonatkozott, de mint utólag kiderült, az exem tényleg nem evett egy hete.

Szóval valahogy így kezdődött, megkaptam a volt pasimat IX. századi ruhában, szablyástól, mindenestől, csak a sámán köpeny hiányzott róla. Na, ez az!

Persze, míg mindezt megtudtam, eltelt pár nap. Mivel ismertem Szoárd *szószátyárságát*, vagyis épp az ellentétét, csak rövid ideig faggattam és a tőmondataiból próbáltam összerakni a dolgokat.

– Mi történt?

– Elveszett.

– Mi?

– Erő – jött a *bőbeszédű* válasz.

– Miféle erő, mondd már, ne idegesíts!

– Sámán.

Na ba'meg! Hova tette a sámánerejét, amit tőlem kapott? Az csak úgy nem veszíti el az ember, igaz, én is elhagytam, illetve átadtam. Néztem bajszos barátom, és nem igazán értettem. Kapott annyi sámánerőt, feketét-fehéret...

– Odaadtad másnak? – igyekeztem felvenni a mérges arcom, de nem igazán reagált rá, tovább rágta a maradék kolbászt. Időnként elengedett némi böffentést, amelytől fokhagymaszag terjedt szét. Nem válaszolt, csak rázta azt a kemény fejét. – *Csszze meg, mi ez, barkochba?*

– Tán sámánharc volt? – találgatok, de ő csak rázza azt a kemény buksiját, végül kinyögi.

– Olyasmi.

No, ettől nem lettem okosabb, mert miféle sámánharc lehetett, ahol a környék összes sámánja elhalálozott, illetve átköltözött a szellemük valaki másba. Nekem meg semmi kedvem nem volt találgatni.

Ekkor beugrott valami, különösen, hogy beszélgetésünk közben Szoárd oldalsó pillantásokat stírölte a polcokon az üvegeket. Szemet vetett már a rézgálicra meg a többi permetszerre, sőt még nagyanyám kiszuperált bilijére is, amit a tesók csikktartónak használtak. Hamar kitotóztam, hogy szomjas. És van valami, ami megoldja a pasik száját, az, amitől még a bátyáim is kidumáltak, ami pedig nagy szó, hiszen köztudott, hogy nekem folyamatos szájmenésem van.

A bor az, ami beszédessé tudja tenni az embert. Legalábbis a miénk, ami kicsit karcos, kissé savanyú, de mi az a kumiszhoz képest? Az az ital bezzeg úgy megmozgatta a beszélőkémet, hogy még a szellemeket is kidumáltam. Gondoltam, hátha Szoárdból is kihoz valamit.

Ugrottam is a szekrényhez, ott volt az ajtaja mögött a kancsó és a gumicső, amivel a hordóból kicsalogattuk a bort. Rögtön csapra vertem az egyik hordót. Na jó, ne nagyképűsködjek! Kihúztam a dugót és szívtam volna ki a bort, ha közben nem néztem volna rá Szoárdra, akinek a szája is tátva van a cselekedetemtől. Naná, hogy fuldokoltam a röhögéstől és egy csepp bor sem jött ki. Ha valaki nem tudná elképzelni: álltam a hordó mellett, ami az államig ért és a számból kicsüngött egy gumicső. Velem szemben egy IX. századi fickó akkorára nyitott szájjal, hogy lehet, az egész hordó beleférne, de tán még én is. Miután kivihogtam magamat, és sikerült kiszippantanom némi bort, átfutott az agyamon, hogy egyenesen a fickó szájába kellene spricelnem a nedűt. Gyorsan meggondoltam magam, tartva a negatív következményektől, és inkább a kancsóba csurgattam. No,

a hangtól Szoárd szája becsukódott, a szeme pedig kiguvadt, és azt sem mondta, hogy bakfitty, kikapta a kezemből a kancsót, és úgy lehúzta a bort, hogy csak néztem. No, ha ettől nem jön meg a beszélhetnékje, akkor semmitől!

Nem jött meg, viszont akkurátusan elhelyezkedett a sarokban heverő két egymás melletti raklapon, amin az üres hordókat tároltuk (már ha volt üres). Lehet, hogy az előzőleg benaszított eb-kaja hatására kicsit forgolódott, ahogy Bodri kutyánk szokta a tornácon lefekvés előtt. Még kettőt sem tudtam pislantani, már úgy húzta a lóbórt, mint aki egy hete nem aludt. És tényleg így volt, egy hete nem aludt. No, de ne szaladjunk ennyire előre.

Ott álltam és hol két kézzel dörzsöltem a szemem, hol az ujjaimat tördeltem. Most mi a búbajt csináljak?

Pittyent a telefonom, két üzenet is jött messengeren. Pali jelezte, hogy már a főúton jár, útban a repülőtér felé. Illik ilyet mondani? Hurrá! Egyelőre megszabadultam tőle. A másik üzenet Fiamettától jött.

Mit csinálsz? Pityeregsz a Palikád miatt?

Hahaha! Mit csinállok? Ha tudnád! Ha... – csaptam a homlokomra. Hogy ez nem jutott eszembe! Ki más tudna segíteni, mint a két sámán barátom, Fiametta és Szabolcs.

Rögtön pötyögtem is a választ:

Nézem Szoárdot

Miii? – jött a válasz és már láttam is Fiametta arcát, ahogy lefolyik arcáról a vigyorgás, szemöldöke felszalad a haja alá és széttárt kézzel néz Szabolcsra, aki célzottan mutat a halántékára az én szellemi állapotomra célozva.

Nézem, mert elaludt, miután beszlopált egy kancsó bort – most már vihogok, mert Fiametta egy darabig nem válaszolt, utána is csak óvatosan kérdezgetett.

Jól vagy? Itthon voltak a tesóid? Megint...? Cigi? – Nem mondta ki, hogy megint szívtál? A száján nem ejtené ki a *stangli* vagy *mariska* nevet vagy esetleg a füves cigi elnevezést... Én meg azért sem részletezem neki a helyzetet.

Gyertek át, szükségem van rád meg a pasidra!

Szabolcsra?

Miért, van másik pasid? – kérdezek vissza.

Öt perc és ott vagyunk!

És ez nem csak afféle mondás, mert tényleg a szomszédban laknak. És hogy ez miképpen történt? Baromi egyszerű. A tanyavilágban nem nehéz olcsó kéglit kapni és éppen ez a kettő ürült ki, mi meg lecsaptunk rá. Bár az én Palim eleinte ódzkodott, hogy tanya, meg mifene, de olcsóbb volt, mint az albérlet, főleg, hogy anyámék finanszírozták. Fiamettaék meg pont akkor szabadultak meg Szabolcs portájától, hogy összeköltözzenek. Szóval Pali belenyugodott, hogy autóval jár dolgozni, de én egy kis buszozástól vagy némi tekeréstől sem riadok vissza. Így most a szomszédomban van pár csinos paci, olyan igazi hátságok, nem akkora tramplik, mint apám igáslovak voltak. Mert ugye a mi hercegnőnk mamájának van egy lovastanyája, Fiametta meg hozott magával néhányat és sosem sajnál nekem kölcsönözni.

Azt mondják: két dudás nem fér meg egy csárdában, illetve két sámán... Sehogy nem állják egymást, ahol ketten vannak ott előbb-utóbb harc lesz, kivéve egyet, a Fiametta és Szabolcs párost. Ők ketten folyton turbékolnak, mióta visszatértünk, és már az sem zavarja

őket, hogy Szabolcsban két ember lakozik, mert egykori mentorom elszállásolta magát a belsejében. Kuszál azóta sem hagyta el a raszta-sámán testét, jól elvan ott.

Ezért is jövünk ki olyan jól mi hárman, mert Fiametta tűzsámán, Szabolcs földsámán, én meg...

Mi is vagyok én? Voltam már fehér, majd fekete Nagy Sámán és mindkét alkalommal Szoárd bonyolította az életemet, most pedig itt hortyog a pincémben.

Odakint Bodri (micsoda kreatív név egy kutyának) boldogan csahol, ebből tudom, hogy megjöttek a barátaim. Pár másodperc múlva futótűzként berobbant Fiametta, ami nem csoda, ha már *lángocskát* jelent a neve, nyomában Szabolccsal, aki már az udvaron úgy csóválja a fejét, hogy a raszta fürtjei csak úgy röpködtek a levegőben, én pedig az agybajosok teljes nyugalmaival vártam őket.

– Szia! Jól vagy? – ugrik hozzám barátném, én meg vigyorgok, mint akinél nincsenek otthon. – Miféle hülyeséget találtál ki? – ró meg fejcsóválva, majd folytatja. – Nem kellene képzelődnöd, mi már rég azt hittük, hogy túl vagy azon a... látogatásunkon.

– Benőhetne már a fejed lágya – paskolta meg a fejem Szabolcs, én meg jól gyomorszájon vágtam.